

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: X. L., narozený dne X
státní příslušností Čínská lidová republika
zajištěn v X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2024, č. j. KRPA-79427-15/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela neadekvátní a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Správní orgán je povinen důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata ve spisovém materiálu oporu. V napadeném rozhodnutí však absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Stěžejním důvodem pro zajištění žalobce má být skutečnost, že v minulosti již měl jednou mařit rozhodnutí o správní vyhoštění a že se na území České republiky (dále jen ČR) zdržoval neoprávněně. Samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince.
3. Žalovaný je povinen při rozhodování výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody. V tomto ohledu se ostatně již několikrát vyjadřoval Nejvyšší správní soud, který mj. judikoval, že samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince.
4. Vedle samotného zajištění spatřuje žalobce nezákonnost i ve stanovení doby zajištění, kterou považuje za krajně nepřiměřenou. Zdůvodnění doby zajištění je neurčité, tato doba se váže především na spolupráci s Interpolem a zastupitelským úřadem, to však nedává žádnou časovou vyhlídku, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Nadto je zapotřebí upozornit na skutečnost, že žalovaný ve vztahu k časovému odhadu součinnosti příslušného zastupitelského orgánu vychází toliko z obecných statistik týkajících se zastupitelských úřadů „států z třetích zemí“. Žalovaný měl učinit časovou prognózu realizace správního vyhoštění s ohledem na statistiky spolupráce čínských zastupitelských orgánů, aby rozhodnutí dostatečně reflektovalo skutečnost, že se jedná o správní vyhoštění občana Čínské lidové republiky.
5. Žalovaný měl navíc místo zajištění použít, zejména s ohledem na předpokládanou dobu realizace správního vyhoštění, některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území, přičemž možnosti uložení takovéto alternativy žalovaný posoudil nedostatečně. Jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření opakovaně uváděl pouze domněnku, že žalobce bude mařit správní vyhoštění.
6. Nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně a že se kdysi měl dopustit toho, že nerespektoval jemu dříve vydané rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle žalobce není dostatečně prokázáno, že by žalobce v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval.

7. Žalobce se tak domnívá, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3 § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
8. Žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žaloby. Žalobce je toho názoru, že pokud by nedošlo k pozastavení účinků napadeného rozhodnutí, jeho následky by pro žalobce znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalobce má zároveň za to, že přiznání odkladného účinku žaloby není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. K důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se žalovaný vyjádřil na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí, odůvodnění doby zajištění a jednotlivé kroky, které bude třeba učinit, jsou popsány na straně 6 až 7 napadeného rozhodnutí.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c), odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
14. Žaloba je koncipována velmi obecně, žalobce namítá, že v jeho případě nebylo zajištění nutné, měly být využity alternativy.
15. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem ČR (čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva, dále jen „ESLP“, ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné.
16. V projednávaném případě byl dne 5. 3. 2024 při silniční kontrole kontrolován cizinec, který se prokázal občanským průkazem Slovenské republiky, ze dne 16. 8. 2022, vydaným na jméno Y. M. L., narozený dne X. Doklad nebylo možno pomocí strojové zóny načíst, po shlédnutí vzoru dokladu hlídka pojala podezření, že jde o doklad falešný. Následně byl žalobce ztotožněn.
17. Bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí ze dne 18. 11. 2021, č. j. KRPA-283427-39/ČJ-2021-000022-ZSV (ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 21. 3. 2022, č. j. CPR-2201-6/ČJ-2022-930310-V237), o správním vyhoštění a uložení zákazu pobytu v délce tři roky. Rozhodnutí konstatovala, že žalobce na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu v období od 2. 10. 2014 do 26. 10. 2021 a bez oprávnění k pobytu v době od 2. 10. 2014 (propuštění z vazby) do 26. 10. 2021. Při pobytové kontrole dne 26. 10. 2021 k prokázání totožnosti předložil povolení k pobytu na jméno F. W., narozený dne X. Žalobce byl veden v ENO již dříve, s platností do 13. 12. 2000. Žalobci

bylo též v minulosti uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let (rozhodnutí ze dne 29. 6. 2003, č. j. SCP-417-/UL-OPK-UL-SV-07-2003) a na dobu deseti let (rozhodnutí ze dne 21. 10. 2003, č. j. SCPP-630-7/UL-OPK-UL-SV-23-2003) a na dobu šesti let (rozhodnutí ze dne 16. 6. 2010, č. j. CPUL-4904/ČJ-2010-0462KP-SV). Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12. 11. 2012, sp. zn. 102 T 105/2012, byl cizinec odsouzen k trestu vyhoštění v délce tří let, trestním příkazem Okresního soudu pro Prahu – západ ze dne 17. 6. 2014, č. j. 17 T 96/2014-67, byl cizinec odsouzen k trestu odnětí svobody 1 rok, s podmíněným odkladem, zároveň byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let. Aktuálně byl žalobci vydán trestní příkaz Obvodním soudem pro Prahu 4 za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny, kterého se dopustil dne 5. 3. 2024, kdy se při policejní kontrole prokázal padělaným občanským průkazem Slovenské republiky, byl mu uložen trest vyhoštění v délce dvou let. Tyto skutečnosti jsou zjevné ze správního spisu.

18. Při podání vysvětlení dne 7. 3. 2024 žalobce uvedl, že si je vědom, že měl do 27. 9. 2023 vycestovat, neměl však kam vycestovat. V ČR žádnou adresu, kam by mu bylo možné doručovat, nemá, jen v Číně. V ČR kontaktní není, bydlí kde se dá. Nějaké peníze má, ale chtěl si tu ještě nějaké peníze sehnat, ve vlasti má dluhy, v ČR pracuje neoficiálně brigádně. Svůj pravý doklad ztratil před několika lety. Nový doklad mu sehnal krajan, domníval se, že je pravý. Je rozvedený, má dceru, v Číně byl naposledy v roce 2005. Nemá zdravotní pojištění, žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Žádnou překážku k vycestování nemá, kromě dluhů ve vlasti, je zdravý. Bližší vazby k ČR popřel. Na výslovný dotaz k alternativám zajištění uvedl, že nemá žádnou adresu, místa pobytu střídá, žádné peníze na složení finanční záruky nemá.
19. Pokud žalovaný uzavřel, že zajištění žalobce je nezbytné, jde o závěr věcně správný. Žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nevycestoval z území opakovaně a vědomě, proto je předpoklad, že nebude předpisy dodržovat i nadále, když na území přicestoval za zlepšení své situace, nechal si vyhotovit padělaný doklad, své finanční potřeby uspokojuje nelegálním způsobem. Soud k tomuto konstatuje, že pobytová historie žalobce vskutku nedávala žalovanému jinou možnost, než k zajištění přistoupit, neboť je zjevné, že žalobce není ochoten dodržovat ani vydaná rozhodnutí, ani právní předpisy. Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétního, co by tyto závěry bylo způsobilé zpochybnit. Pokud žalobce poukazoval na to, že samotný neoprávněný pobyt není důvodem pro zajištění, pak se tato argumentace míjí se situací žalobce, kterému bylo již mnohokrát uloženo správní vyhoštění správními orgány, a to za nelegální pobyt a pobyt bez platného cestovního pasu, byl také již několikrát trestán trestními soudy, uložena správní vyhoštění či tresty vyhoštění nerespektoval opakovaně. Porušoval tedy nejen normy správního práva, ale i normy práva trestního.
20. Žalobce byl dále přesvědčen, že v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití zvláštního opatření dle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný tyto skutečnosti dle názoru žalobce posoudil nedostatečně, když jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření opakovaně uváděl pouze domněnku, že žalobce bude mařit správní vyhoštění.
21. Zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotčeného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotčenému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu

cizinců. Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38).

22. Soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření, a rozhodl o žalobcově zajištění. Žalovaný uvedl, že žalobce nemá nahlášenou žádnou pobytovou adresu, jde o nekontaktní osobu, pobývá na různých adresách, finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, s ohledem na opakované porušování právních předpisů není použití mírnějších opatření na místě.
23. I tento závěr žalovaného má soud za zcela správný. Z podání vysvětlení i z pobytové historie žalobce je zřejmé, že v jeho případě není možné využít alternativy k zajištění. S ohledem na dosavadní přístup žalobce existuje velmi vysoké riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil, resp. že by opět nevycestoval. Žalobce v žalobě ani neuvádí, která ze záruk by podle jeho názoru měla být v jeho případě použita.
24. Žalobce konečně namítal i nedostatečné odůvodnění délky zajištění. Žalovaný uvedl, že doba 90 dní byla stanovena s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nevlastní cestovní doklad, a vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Ve stanovené době je nutno ověřit totožnost žalobce, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad, následně bude požádáno o vydání náhradního cestovního dokladu, nezbytného pro realizaci samotného vyhoštění. S cizincem bude sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zaslána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán vyhotoví dožádání, které zašle spolu s podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je nutno vyčkat reakce požadovaného státu, přitom doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, jehož je cizinec občanem. Obvykle se tato doba u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Rovněž je nutno přihlédnout k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů, Ředitelství služby cizinecké policie obstará letenku anebo vyjedná průvoz cizince přes jiné státy, kdy je nutné zajistit policejní eskortu, je třeba vykomunikovat zpětvzetí cizince do domovského státu, doba k zajištění těchto úkonů je kolem 30 dnů.
25. Soud toto zdůvodnění v případě prvního rozhodnutí o zajištění považuje za dostačující. Žalobce ani nevznáší konkrétní argumenty, ze kterých by bylo možné dovodit, že by popsané úkony měly trvat kratší dobu než 90 dnů. Soud nespatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, pokud žalovaný vychází z obvyklé potřebné doby, stanovené na základě praxe, protože jiné informace správní orgán nemá. Nebyl pak povinen zpracovávat statistiky ve vztahu přímo k vlasti žalobce, žalobce konkrétní argumentaci, proč se domnívá, že doba 90 dnů je ve vztahu k Čínské lidové republice nepřiměřeně dlouhá, nevznáší. Soud dodává, že zároveň trvá povinnost správních orgánů postupovat

aktivně a řádně k dosažení realizace správního vyhoštění, aby zajištění trvalo pouze nezbytnou dobu.

26. Je třeba též zdůraznit, že podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je povinností cizince pobývat na území (ČR) pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu. Žalobce v žalobě nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého obě tyto povinnosti porušil. Logickým a předpokládaným důsledkem neoprávněného pobytu cizince na území ČR je jeho vyhoštění, nejsou-li dány zákonné překážky pro tento postup, které však v případě žalobce zjištěny nebyly. Do doby, než bude možné správní vyhoštění fakticky realizovat, lze cizince podle zákona o pobytu cizinců zajistit.
27. Pokud žalobce namítá paušalizované odůvodnění žalovaného, kdy žalovaný nezohlednil konkrétní situaci žalobce, soud konstatuje, že z žaloby není patrné, co konkrétně opomněl žalovaný zohlednit, aby výsledek jeho posouzení mohl být pro žalobce příznivější.
28. Ve zbytku jsou žalobní tvrzení o porušení příslušných ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv formulovány značně obecně. V rozsahu, v jakém byly provázány s námitkami ohledně důvodů zajištění a jeho délky, se s nimi již soud vypořádal výše a ve zbytku se soud omezuje na konstatování, že v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání neshledal žádné porušení správního řádu ani základních práv žalobce, které by mělo negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bližší vypořádání těchto námitek soudu neumožňuje jejich obecný obsah. Obecné odkazy na porušení různých ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu, soudu není zřejmé, které konkrétní skutečnosti nemají podle žalobce oporu ve spisu.
29. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku. Pro úplnost lze dodat, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2024 bylo rozhodnuto o jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a to do 6. 9. 2024.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. dubna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.